'अर्शसः', उभयोरन्यतरत् 'अपरूपं', शरीरे प्रादुर्भवेत्। दोषद्वयनिवृत्त्यर्थं 'मित्रोजनानिति' मन्त्रेण जुहुयात्। मन्त्रस्यायमर्थः, योयं 'मित्रा'ख्यो देवः सोऽयं 'प्रजानन्' तत्तज्जनसामर्थ्यं प्रकर्षेण विद्वान् सन्, 'जनान्', सर्व्वान् 'कल्पयति' दृष्टसाधनसमर्थान् करोति। स च 'मित्रः', 'पृथिवीं दाधार', 'उतद्याम्', अपि 'दाधार', द्यावापृथिव्योर्दार्ढ्यं कृतवानित्यर्थः। किञ्च स 'मित्रः', 'कृष्टीः' मनुष्यान्, 'अनिमिषाः' निमेषरहिताः, आलस्यरहिता यथा भवन्ति, तथा 'अभिचष्टे' अभितः ख्यापयति, बोधयतीत्यर्थः। बोधप्रकार एव स्पष्टीक्रियते। हे मनुष्याः 'सत्याय' अवितथाय, कर्म्मफलाय, 'घृतवत्' घृतपूर्णं, 'हव्यं', 'जुहोत' जुहुतेति, एवं सति मन्त्रे, देवतामुखेनैव 'एनत्' हविः, 'कल्पयति' अवर्वर्षेण दोषरहितं करोति। तत्कृत्वेत्यादि पूर्व्ववत्॥

यदुक्तं सूत्रकारेण। यदि पूर्वस्यामाहुत्याᳬ हुतायामुत्तराहुति स्कन्देद्यदिवोत्तरया पूर्व्वामभिजुहुयाद्यत्र वेत्यवनस्पत इत्यादि। तदिदं विधत्ते। "यत् पूर्व्वस्यामाहुत्याᳬ हुतायामुत्तराहुतिः स्कन्देत्। द्विपाद्भिः पशुभिर्यजमानो व्यृध्येत। यदुत्तरयाभिजुहुयात्। चतुष्पाद्भिः पशुभिर्यजमानो व्यृध्येत। यत्र वेत्थ वनस्पते देवानां गुह्या नामानि। तत्र हव्यादि गामयेति वनस्पत्यर्चा समिधमाधाय। तूष्णीमेव पुनर्जुहुयात्। वनस्पतिनैव यज्ञस्यार्त्तां चानार्तां चाहुती विदाधार। तत्कृत्वा। अन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम्। सैव ततः प्राय-